

Japonská ZEN zahrada je krásnou realitou

Zamyšlení

Když poběžovické zastupitelstvo na svém 6. zasedání 12. srpna 2015 odsouhlasilo vybudování japonské ZEN zahrady v poběžovickém zámeckém parku, s termínem otevření 11. září 2015, bylo to pro mnohé z nás něco ne-reálného. Při představě, množství administrativní práce s touto akcí spojené, zajištění cesty a pobytu japonských tvůrců, výběru materiálu na stavbu, zajištění potřebné techniky a ostatních organizačních záležitostí, si mnozí z nás nedovedli představit, že avizovaný termín bude dodržen.

Japonci, pracující bez přestávky i o víkendech nám však ukázali, že termín byl nejen reálný, ale svou práci dokázali dokončit ještě s malým předstihem, aby byla zahrada připravena k slavnostnímu otevření skutečně 11. září 2015.

Hlavním architektem celé stavby byl pan Kanji Nomura, kterému sekundovalo a na stavbě se fyzicky podílelo dalších 8 Japonců, vesměs rovněž architektů, či zahradnických odborníků. Na celou stavbu, která

byla zahájena v úterý 1. září, pravidelně dohlížely i obě její iniciátorky, kterými byly paní Masumi Böttcher-Muraki z německého Mni-

chova a Bc. Jana Podskalská. Japonským odborníkům byli po celou dobu prací k dispozici pracovníci Služeb města Poběžovice a jejich, i soukromá technika. Kameny pro zahradu jsou z gabrodioritu a byly přivezeny (ty menší) z prostoru mezi obcemi Načetín a Hvoždany, kde lemovaly cestu. Kameny představující manžele Richarda a Mitsuko Coudenhove-Kalergi byly dopraveny z prostoru u Mutěnského lomu.

Slavnostního otevření zahrady se v

pátečním odpolední zúčastnili významní hosté, v čele s japonským velvyslancem Tetsuo Yamakawou, poslanci Parlamentu ČR Vladimírem Vilímcem a Karlem Schwarzenbergem, který doprovázel pravnučku hraběnky Mitsuko. Mezi hosty byl i senátor Jan Látko, který ve svém projevu mimo jiné přislíbil všestrannou podporu při obnově poběžovického zámku. Na slavnostním otevření pak nechyběli další hosté, mezi nimi starostové okolních obcí z Čech a Německa, zástupci

karlovarského magistrátu a rovněž dva němečtí duchovní, kteří nově zahradě požehnali. Slavnostního aktu přestřižení pásky se po slavnostních projevech ujaly tři dámy nejpovolnější a to pravnučka hraběnky Mitsuko Katharina Coudenhove-Kalergi, Masumi Böttcher-Muraki a Bc. Jana Podskalská.

Pak už následovala volná zábava s pohoštění pro VIP hosty i ostatní návštěvníky, doprovázená jazzovou hudbou se zpěvem Miriam Bayle.

Poběžovice u Domažlic navštívily Poběžovice u Holic a Poběžovice u Přelouče

Ve dnech 12. a 13. září roku 2015 se pro všechny obce s názvem Poběžovice stala událost historického rozměru. Vůbec poprvé se setkali zástupci hasičských sborů a vedení obcí společně na jednom místě.

Nápad oslovit ostatní Poběžovice za účelem společného setkání jsme měli v našich hlavách již dlouho, ale s konkrétní myšlenkou přišel starosta Poběžovic u Holic ing. Vlastimil Voříšek k příležitosti jeho návštěvy v Poběžovicích u Domažlic v dubnu roku 2014. Od té doby měly plány konečně konkrétní rozměr. První návštěva se měla uskutečnit již v září téhož roku, ale vzhledem k tomu, že hasiči z Poběžovic u Domažlic měli již dlouhodobě naplánovaný zájezd, k setkání nakonec nedošlo. Poběžovice u Holic však navštívili Poběžovice u Domažlic v červenci letošního roku, kdy místní sbor oslavoval výročí 135 o jeho založení. Již tehdy jsme navázali nové kamarádství, a proto další událost na sebe nenechala dlouho čekat.

Sbor dobrovolných hasičů v Poběžovicích u Holic totiž slavnostně otevíral novou hasičskou zbrojnici a při té příležitosti pozval hasiče a zástupce vedení všech tří obcí. Do Poběžovic u Holic to máme celých 300 km, proto jsme vyrazili již kolem páté hodiny ranní od našich hasičské zbrojnice.

Cestou do Prahy nás doprovázela mlha, tomu jsme museli přizpůsobit i rychlost, ale i s jednou zastávkou na kávu a snídani jsme dorazili do Poběžovic u Holic včas, kolem půl desáté dopolední. V deset hodin již začínal oficiální program, kdy jsme postupně slyšeli

státní hymnu, projevy zástupců obcí, HZS Pardubického kraje, OSH Pardubice a jako poslední požehnal farář místní farnosti nové hasičské zbrojnice. Poté následovaly kulturní vložky v podobě mažoretek a nádherných dětských vystoupení. Po prohlídce hasičské zbrojnice a vydatném obědě již byl utvořen průvod a společně jsme se odebrali na místní hřiště, kde byla zahájena hasičská soutěž v netradičním požárním útoku.

Disciplína spočívala v klasickém nábrání vody, ale závodníci na

„předku“ museli nejdříve přeskočit překážku, protáhnout hadici B připraveným otvorem, srazit nejdříve pravým proudem dva barely a dále se oba proudy museli i s hadicí protáhnout rourami, na každé straně o jiném průměru a délce. Poté již následovalo normální sražení standardních terčů. Závodilo se ve dvou disciplínách dle použitého stroje – PS 8 a PS 12. Kategorie PS 12 soutěžila pouze s výkonnější PS 12. Pro každou disciplínu byly povoleny dva pokusy, takže každý absolvoval celkem čtyři požární útoky. V kategorii PS 12 jsme obsadili konečně 4. místo, což byl pro nás opravdu nevidaný úspěch, jelikož jsme tuto netradiční disciplínu nikdy netrénovali a naposledy se naše družstvo sešlo v červnu na závodech v Mnichově. V kategorii PS 8 to vypadalo hůře, přeci jen jsme se strojem PS 8 nesoutěžili dobrých 15 let, a tak jsme po prvním pokusu i vzhledem ke zranění, které postihlo naše družstvo v předchozích pokusech, rozhodli již druhý pokus neabsolvovat. Naši kamarádi z ostatních Poběžovic nás však tak vyhecovali a podpořili, že jsme se rozhodli druhý pokus přece jen zkusit. Jak to dopadlo? Zafatli jsme svaly, překonali bolest, dali do toho vše a s celkem slušným náskokem jsme se umístili na 1. místě!

Nevím, jakou kdo z těch příjemců Poběžovicka, kteří tento sloupek (ne vždy dokonale přesný) čtou, má paměť. Ale i když „zase už do něčeho reje!“, musím se vrátit k jedné významné poběžovické události. A to k vernisáži výstavy obrazů Alfréda Offnera. Akce byla skvělá – výborné pohostění, zajímaví hosté, a hlavně pamětníci, kteří byli v Poběžovicích v době, kdy se měnily dějiny a kdy se sem vraceli jak bývalí čeští obyvatelé, tak příjizdci i ti noví. Díky všem, kteří v souvislosti s obrazy A. Offnera konečně měli možnost přijít i na veřejnost se svými vzpomínkami. Zajímavé bylo i vystoupení akademického malíře a restaurátora Jaroslava Sindeláře, který má k Poběžovicím osobní vztah. Obrazy v horním patře či spíše na půdě MKIS jsou hezké. Mladé ženy, skoro stejný oděv i účes, jiná tvář. Tajemné zelené jeziřko, vznešený Hans Coudenhove i s jeho mumii. ALE! (zase to ale): V jednom z projevů při vernisáži bylo řečeno, že se o malíři Offnerovi nepsalo (omlouvám se za nepřesná slova, projev jsem si nenahrávala). Jinak si ale dovoluji přesně citovat: kniha POBĚŽOVICE 650 let 1359 – 2009 Vydalo Občanské sdružení Dobroho – Poběžovice v r. 2009, s. 120: „OFFNER ALFRED (22.9. 1879 – 20.3. 1947). Malíř – portrétista. Původem z Černovic v tehdejší Bukovině (dnes východní Rumunsko), žil a působil ve Vídni, během války pak v Poběžovicích, kde krátce po válce na zámku zemřel. Namaloval zde údajně řadu zdařilých portrétů obyvatel zámku i města.“

To byly základní informace i v projevech na zahájení vernisáže. Díky MKIS se na výstavě podařilo doložit onu poslední větu: v této by se dala z textu vyřadit slova „údajně“ – portréty prvních poválečných mladých Poběžovíčanek existují, jejich předlohy většinou stále žijí! Nebo alespoň jejich první potomci. A vypadají skvěle. Vernisáž i výstava opět zviditelňují Poběžovice. Leccos už tu bylo. A nemuseli u toho být žádní cizinci: Květinové slavnosti jako originální pouťová akce. Skoda, že se nenašlo dost sponzorů a že ji radní nedokázali podpořit. Hra na příběh z roku 1494, předání klíče od města u příležitosti povýšení vsi na městy, slavnostní průvod na počest vzniku města Ronšperka. Na obou slavnostech se výrazně podíleli poběžovíčtí ochotníci. A Micuko. I když tady si myslím, že větší zásluhu má „svět“ než vlastní město Poběžovice. Už proto že v Poběžovicích je stále dost lidí, kteří nevěří v restaurování hlavního klenotu Poběžovic tj. hradu Nový Ronšperk, s nímž je osud (nejen) Micuko tak výrazně pro-

Výběr z usnesení 21. jednání RM Poběžovice, ze dne 17.8.2015

- † RM ukládá starostovi, místostarostovi a p. Zdeňku Prajzantovi, referentu Odboru výstavby a životního prostředí MěÚ Poběžovice připravit výzvu k podání nabídky na výměnu všech oken v budově MěÚ Poběžovice s tím, že by se tato výměna mohla realizovat postupně.
- † RM bere na vědomí informaci o hospodaření města k 31.7.2015.
- † RM bere na vědomí vydané stavební povolení na stavbu „Oprava panelového domu, Budovatelů 385, Poběžovice“, na pozemku p.č. 466/7 v k.ú. Poběžovice.
- † RM bere na vědomí dopis náměstkyne Ministerstva vnitra ČR, Mgr. Jany Vildumetzové, kterým zjišťuje zájem pověřených obecních úřadů o vedení agendy vyřizování žádostí o vydání občanských průkazů a cestovních dokladů v jejich úřadech a pověřuje tajemníka odpovědět kladně v tom případě, že pořizovací náklady zařízení a následné poskytování služeb budou plně hrazeny ze státních prostředků.
- † RM bere na vědomí uzavření Dodatku ke Smlouvě o provádění odborných prací na úseku bezpečnosti a ochrany zdraví při práci a požární ochrany ze dne 2.1.2003, kterým se poskytování těchto prací rozšiřuje na všechny objekty města s výjimkou ZŠ a MŠ, které mají uzavřenou samostatnou smlouvu s tím, že celková měsíční částka za rozšíření služeb na všechny objekty města se navýší o 1000.- Kč bez DPH.
- † RM bere na vědomí a ukládá starostovi odpovědět na žádost pí. Valérie Svobodové, Augustinova č.p. 20, 345 22 Poběžovice, o přemístění kontejnerů na tříděný odpad, které stojí v Žižkově ulici na pozemku p.č. 890/8 a údajně znemožňují vjezd k jejím pozemkům p.č. 83/5 a části pozemku p.č. 83/2 a konstatuje, že místním šetřením bylo zjištěno, že přístup k pozemku žadatelky je dostatečný a není proto důvod kontejnery přemísťovat.

Výběr z usnesení 22. jednání RM Poběžovice, ze dne 7.9.2015

- † RM nesouhlasí s využitím nabídky firmy DARUMA spol. s r.o., Plzeň na propagaci města Poběžovice na prezentačních tabulích na území města Plzeň.
- † RM schvaluje pronájem pozemku p.č. 32, o výměře 359 m², případně i část pozemku p.č. 887/1 o výměře 46 m², vše v k.ú. Poběžovice u Domažlic, žadateli Ing. Zdeňku Lindovi, Drahotinská 89, 345 22 Poběžovice, za cenu ročního nájemného 2.-Kč/m².
- † RM bere na vědomí uzavření smlouvy s Plzeňským krajem na poskytnutím účelové dotace ve výši 20.000.-Kč, na úhradu nákladů spojených s dopravou a propagací projektu „Pojďte s námi do pohádky“, který byl realizován v německém Eulenbergu v podobě pohádky o Sněhurce, hrané dětmi z poběžovické školy a školy v německém Schönsee.
- † RM bere na vědomí rozhodnutí Státního pozemkového úřadu, pobočky v Domažlicích, kterým se schvaluje návrh komplexních pozemkových úprav v k.ú. Ohnišťovice.
- † RM uděluje Základní škole Poběžovice, okres Domažlice výjimku z počtu žáků v jedné třídě, ve které ve školním roce 2015/2016 může být zařazeno maximálně 31 žáků.

dokončení ze str. 1.

Byl to poslední pokus toho dne a euforie byla neskutečná! Kdy naposledy obsadilo naše družstvo mužů na závodech první místo? To už si ani nepamätujeme. Následovalo vyhlášení výsledků, kde jsme dostali diplomy, pohár, pivo a také šampaňské, které jsme samozřejmě museli jako správní závodníci ihned slavnostně vybuchat a společně vypít. Musím ale zdůraznit, že sbor dobrovolných hasičů z Poběžovic u Holic nám nejenom zapůjčil veškeré vybavení vč. přileb a opasků, ale také dva závodníky, jelikož se dva naši členové na poslední chvíli odhlásili a my jsme tak zůstali nekompletní. SDH Poběžovice u Holic má tak největší podíl na tomto společném úspěchu!

Poté již následovalo prolézání odpadních rour na čas, hlavní cenu v podobě lahve jedinečného nápoje od tuzemského výrobce z Božkova jsme moc chtěli, ale bohužel síly již došly a tak se z výhry radovali naši přátelé. Vůbec to samozřejmě nevedlo, protože tolik zážitků, které jsme za celý den absolvovali a viděli – např. simulovaný zásah útvaru rychlého nasazení, vystoupení malých soptků se zmenšeným modelem koňské stříkačky, zásah s historickou opravdovou koňkou hasičů z Byště na požár domu, nebo ukázku techniky dopravní policie, nás zcela dostalo, byla to prostě akce se vším všudy. Večer jsme si ještě společně zatančili, zazpívali u kytary a po půlnoci se vydali ke spánku v místním útulném penzionku „Na konci světa“, kde jsme měli připraven nocleh.

Hned po probuzení nás čekala vydatná snídaně v podobě obložených mís a nezbytné česnečky, která nás dokázala zase vrátit k životu. Pan starosta Voříšek nás provedl obcí, kde jsme viděli obecní úřad, společenský sál, knihovnu, krásné

vyhlídky a mnoho dalšího zajímavého. Bylo krátce po dvanácté a my jsme se již museli odebrat k odjezdu, neboť nás čekala ještě návštěva v Poběžovicích u Přelouče, kam jsme byli hasiči v čele se starostkou obce paní Sylvou Kačerovou pozváni. Po příjezdu do této malé vesničky, která čítá něco kolem 70 obyvatel, jsme zjistili, že o co jsou tyto Poběžovice menší, o to více jsou akční. Není nad to, když každý obyvatel obce má nějakou funkci, to je potom děla práce! Po vřelém přivítání došlo k předání upomínkových darů a společnému posezení v klubovně hasičské zbrojnice, která je ve stejné budově jako obecní úřad a knihovna. Takové malé multifunkční centrum včetně zcela nového hřiště a přilehlé kuželkářské dráhy. Celý objekt jsme si prohlédli a museli uznat, že celé řešení je v rámci dostupných možností výjimečné! Při společném posezení jsme se opět shodli, že hasiče trápí podobné problémy, ať jde o jednotku velkou nebo malou. To už se ale přiblížil čas odjezdu, neboť nás čekala ještě dlouhá cesta domů, do našich Poběžovic. Slovo domů má zde však zcela jiný a zvláštní nádech. Poběžovice jsou v České republice troje, ale o uplynulém víkendu jsme se díky našim novým kamarádům a přátelům cítili jako doma ve všech třech. Ještě jednou moc děkujeme a moc si přejeme, aby nové přátelství nikdy neskončilo. Jsme všichni přeci občané obce, sic s podivuhodným, ale pro nás krásným názvem POBĚŽOVICE!

Účastníci zájezdu: SDH Poběžovice - Jan Nechodčů, Martin Kopecký, Petr Vejvančícký, Leoš Planeta, Vladimír Vladyka, Petr Rozhon, Zdeněk Groeszal ml., Město Poběžovice - Ing. Jindřich Kohout a Mgr. Hynek Říha.

Martin Kopecký

farář Jindra. Obraz má zvláštní půvab, připomíná svaté obrázky, na kterých Panna Marie, či třeba ji zastupující anděl, chrání děti v různých nebezpečných situacích. Děti chybí, Panna Marie zůstává. Pan Jaroslav Pech, žák profesora Kybala na pražské Vysoké škole uměleckopřmyslové, je povoláním textilní výtvarník. Ale vytvořil i řadu jiných děl. Jeho tapiserie nechybějí však ani v poběžovickém kostele. Stejně jako všude, i k obrazu na zdi barokní fary, se přilhl čas. A tak i tento obraz by potřeboval a zasloužil si být zrestaurován. Určitě by nestála tato práce, zvláště, když její autor žije, tolik jako onen, sice o mnoho staletí starší, velice slavný, ale do jisté míry problematický Svatý Jan Nepomucký.

MS

Panorama

události

V první polovině měsíce září se vše z pohledu města točilo kolem budování Cou-denhove-Kalergi zen zahrady míru v západní části zámeckého parku v Poběžovicích. Většina pracovníků Služeb města Poběžovice se nějakým způsobem zapojila do prací a to nejen rukama a drobným nářadím, ale i dostupnou technikou. S maximálním nasazením osmi Japonců a

několika našich pracovníků se za deset dní podařilo toto dílo dobudovat, aby mohlo být v pátek 11.9.2015 od 17.00 hodin během slavnostního aktu otevřeno.

Vlastnímu otevření předcházela Japonská večer, který k upevnění japonsko-českého přátelství uspořádaly iniciátorky stavby japonské zahrady v prostorech místní Vinotéky. Večera se zúčastnilo poměrně dost návštěvníků z řad občanů, kteří s sebou přinesli i něco k ochutnání ze své kuchyně a na oplátku byli pohoštěni pravým japonským sushi. K dispozici byli i dva barmani, kteří venku míchali zajímavé

drinky, jako např. Kamikadze. Během večera se návštěvníkům představil jeden z japonských hostů ve hře na exotický japonský nástroj šamisen, který má pouze tři struny, hraje se na něj velkým trsátkem, jeho zvuk zní pro naše uši dosti kovově, ale ovládal jej velmi dobře.

Vok

Panna Marie na zdi fary

Mezi významné výtvarníky, kteří mají přímý vztah k Poběžovicím patří mimo jiné i pan Jaroslav Pech. Ten se sice v roce 1943 narodil v Praze, ale v Poběžovicích, kde žila dlouhé roky jeho maminka – zdravotní sestra, paní Pechová, prožil také řadu let. A právě obraz, který zdobí vnější stěnu zdejší ba-

rokní fary, je jeho dílem. Kartuše na zdi byla prázdná, a proto ji zmíněný výtvarník v 70. letech minulého století vyplnil postavou Panny Marie. Údajně jej k tomu inspiroval tehdejší pan

Ohlédnutí za pouťovým setkáním modelářů

Jako v předchozím roce jsme se sešli se svými modely za obchvatem východně od Poběžovic. Modelářů se dostavilo více než tři desítky s vydatnou podporou členů LKM Klečů pod Cerchovem, tímto jim také velice děkujeme. Fandové tohoto koníčku se měli na co dívat, jak ve vzduchu, tak na zemi. U nájezdu do prostoru měli stanoviště modely kamionů, traktorů, tanků a podob. Tito modeláři se dostavili z Boru a Bělé. Po louce se proháněli s benzinovými bugatkami Poběžovičtí modeláři a ko- nečně v oblacích bylo také velmi rušno, i když letadla byla tichá s elektromotory. Viděli jsme drony zúžných velikostí, jakož i letadla. Nemohu opomenout strašidelně vzhlízející létající čarodějnice, modeláře z Domažlic Pelnáře. Asi okolo 16 hodin dorazil Milan Hube-

ný s kamarádem Mario Spacek aus Waldmünchen, kteří předvedli špičkovou akrobaci s vrtulníky za což sklidili veliký potlesk. J. Schröpfer obohatil program ukázkou sbírky vývoje modelářských motorů. Tímto také děkujeme za uklizení a posekání nájezdu, technickým službám města. Milanovi Bláhovi za posečení plochy a všem co se podíleli na přípravě tohoto atraktivního zpestření Poběžovické pouti.

J. Jansa

Názvy náměstí, ulic a sídlišť v Ronšperku – Poběžovicích II.

Oprava z minulého čísla: Masarykova ulice byla dlážděna kostkami do roku 1995, kdy byla potažena asfaltem. Mýlně jsem při přepisu textu uvedl letopočet 1955. Za tuto chybu se autorovi a všem, kteří jej chtěli ukřivžovat, omlouvám. Vok

R. 1845 byl v parku postaven pomník hraběti Antonínu z Thun-Hohenstein v jihovýchodní části parku. Tento pomník byl zbořen za 2. světové války.

Z této ulice byla r. 1925 - 1929 mezi trati a parkem nová ulice k nádraží, která dostala název LAGERHAUSSTRASSE a po 2. světové válce LENINOVA, TRIDA a nyní nese název NÁDRAŽNÍ.

Mezi světovými válkami se začaly stavět rodinné domky v severozápadní části města a tato čtvrť dostala název NEUE VIERTEL. Po 2. světové válce ulice SMETANOVA a AUGUSTINOVA. Ještě později vznikla novou výstavbou ulice KVE-TINOVA. Ze severozápadní části náměstí vychází ulice, která končila na křižovatce na Drahotín a jmenovala se REICHSTRASSE. pokračování této ulice na Mnichov nesla jméno MÜNCHERSDORFERSTRASSE. Po 2. světové válce obě tyto ulice dostaly jméno TRIDA RUDE ARMADY. Dnes je to ulice VRANOVSKÁ.

U odbočky na Drahotín stávala kaplička Panny Marie Lourdské, která byla zbořena na pozem r. 1949. Na konci ulice u č.p. 361 stával kamenný sloup, který byl postaven r. 1845. Sloup byl poražen vichřicí r. 1945.

Po r. 1975 výstavbou rodinných domů za lékářským střediskem vzniká ulice MNICHOVSKÁ.

Ulice směr Drahotín se dříve jmenovala TROHATINERGASSE, dnes ulice DRAHOTÍNSKÁ.

Z ulice Vranovské, podél potůčku, dnes zkanalizovaného, dříve vedla cesta na Drahotín a jmenovala se BRUNNENGASSE, dnes ulice DOBROHOSTOVA.

U hotelu Hubertus je odbočka směrem na sever, která pokračovala kolem starého hřiště na kopanou směrem na Hostouň se nazývala MARIENGASSE. Dnes ulice MARIÁNSKÁ, která ale pokračuje kolem kina a bývalého hřbitova, zrušeného v letech 1948-1954

a za benzinovou stanicí se napojuje na ul. Hostouňskou. Tato část ulice, od č.p. 89 až po napojení do ulice Hostouňské se jmenovala KONOPKIGASSE. Na bývalém hřišti r. 1969 vyrostlo sídliště, které dostalo název STARE HRISTE a později sídliště BUDOVA TELU.

Na začátku ulice Mariánská, u hotelu Hubertus č.p. 91 stojí Mariánský sloup se sochou Korunování Panny Marie, postavený r. 1736.

Ve směru jižním od hotelu Hubertus se dostaneme, na dnešní SPOJENECKÉ NÁMĚSTÍ. Toto náměstí tvořil bývalá ulice kolem potoka, která nesla název WASSERGASSE a volnému prostranství, kterému se říkalo HUTPLATZ.

Pokračováním z tohoto náměstí jižním směrem k mlýnům a dříve k Šitboři, vede ulice HUSOVA, dříve MÜHLGASSE. Z této ulice asi uprostřed odbočovala na východ ulička, které se říkalo GARTNERGASSE a vedla brodem přes potok Pivoňka a končila na křižovatce u dnešní restaurace Ronšperk.

Z náměstí na jih, směrem k Vlkovu vede ulice, které se dříve říkalo LANDSTRASSE, nyní ulice SLOVANSKÁ. V této ulici bývaly dvě kaple. Jedna stála za mostem po levé straně a jmenoval se kaple sv. Jána, která byla postavena r. 1881 a zbourána byla r. 1980. Dále v této ulici u odbočky k Příkopům stávala kaplička Panny Marie. V roce 1953 byla dokončena stavba 4 bytůvek pro důstojníky PS a tato ulice od r. 1988 nese název POHRANIČNÍ STRAŽE.

U dnešní restaurace Ronšperk vede odbočka ze Slovanské ulice na východ. Tato ulice se jmenovala JOHANNESGASSE, dnes ulice ŽIŽKOVÁ.

Výstavbou rodinných domů dostaly odbočky ze Žižkovy ulice v roce 1988 názvy KRÁTKÁ, HORNÍ, DOLNÍ, ZAHRADNÍ, FINSKÁ a OTOVSKÁ.

Závěrem můžeme říci, že největší přejmenování ulic nastalo po 2. světové válce, v r. 1988 a po r. 1990.

Z dostupných materiálů na internetu, kroniky Ing. F. Purgharta a rozhovorů s PhDr. Janem Vogelanzem volně zpracoval Josef Böhm.

Čapí sezona se v Poběžovicích vydařila

Odlet čapů koncem srpna je neklamným znamením blížícího se podzimu. Mladí ukončili výuku létání, aby se spolu s rodiči vydali na dalekou cestu do svých zimovišť. Letošní rok byl pro čápy příznivý a podle informací pana Makoňe ze Záchrané stanice živočichů v Plzni, byly čapí rodiny opravdu početné a 4-5 mládčat v hnízdě nebylo vzácností. I u nás jsme se nemohli nějak dopočítat. Na komíně v bývalém zahradnictví rodiče vyvedli tři mladé. Hnízdo pod benzinou zůstalo po nějaký čas orfiskem, který nakonec „rozlouskl“ výše zmíněný pan Makoň s vysvětlením, že se vyhlížela čtyři mládčata a další - páté zde bylo později umístěno pracovníky záchrané stanice k adopci. Kdesi v jižních Čechách osířelo hnízdo se třemi malými čapaty, které bylo třeba rozmístit k náhradním rodičům. Bohužel v jednom horkém srpnovém odpoledni nezvládl jeden z mladých čapů svůj let, narazil do budovy městského kulturního střediska a uhnul.

Čapí v Poběžovicích nám pravidelně přináší první pozdrav jara na konci března a začátkem dubna již skoro 30 let. Někdy v letech 1985-88 si postavili první hnízdo v Poběžovicích na střeše spořitelny. V roce 1997 bylo z důvodu oprav přestěhováno na stožár pod benzinovou čerpací stanicí. Nový domov sice čápy následujícího roku bez problémů přijali, ale přesto

se nehodlali vzdát „své“ spořitelny. Další pár hnízdo na úzké římsě střechy obnovil a několik let se sem vracel a vyváděl mladé. Až teprve letní vichřice v roce 2004, kdy mládčata i s hnízdem zmizela, způsobila jeho definitivní zánik. Ještě v tom samém roce si založili hnízdo na komíně v bývalém zahradnictví, které je od této doby pravidelně obsazováno.

K ochraně čapů byly v roce 2011 instalovány speciální chráničky na sloupech elektrického vedení v jihovýchodní části Poběžovic, kde předtím uhnulo několik čapů zásahem elektrického proudu.

Čapí byl se spolu s čapem černým chráněným živočichem a jeho hnízdění je v České republice evidováno a sledováno jednak kroužkováním mládčat a pak ve spolupráci s dobrovolnými pozorovateli, kteří pravidelně v září vyplňují dotazníky a odesílají o „svých“ čápech informace. Moderní technologie zdokonalila výzkum života tohoto nádherného a oblíbeného ptáka, když umožňuje pomocí malých satelitních vysílačů mapovat let do jejich zimovišť zcela přesně a nebo webkamera může nepřetržitě informovat o dění v hnízdě v době páření a vyvádění mládčat.

A tak přejme našim čapím rodinám šťastný let a těšme se na jejich návrat.

Odbor výstavby a životního prostředí MěU Poběžovice

dokončení ze str. 4

Nově obnovená kaple svatého Prokopa, při cestě do Otova se dočkala ze strany spolku DOBROHOST - POBĚŽOVICE nové informační tabule, která seznamuje návštěvníky

růst další stavba.

Značné změny doznal i prostor bývalé Chodovie dole u nádraží CD, kde nový majitel vše uklidil, opravil budovu, oplotil areál a připravil jej k pronájmu některému zájemci o podnikání.

Vok

s její historií a „znovuzrozením“. Zlepšení stavu světové ekonomiky se projevilo i na aktivitách firmy HESTI, která v průmyslové zóně postavila jednu menší halu, druhou má ve stadiu železné konstrukce, odkoupila od města další pozemek (za první halou), na kterém má vy-

Na českém venkově, dlouho před televizi, před rádiem, ale i před automobilovou ba i železniční dopravou, zaplňovalo divadlo a často i loutková scéna do velké míry kulturní život nejen na vesnici, ale i v malých městech. Vzhledem ke dříve mnohdy obtížným komunikačním podmínkám, především v zimním období, byla pro odlehlejší oblasti venkova návštěva divadla vyloučena a stala se vzácností i pro studenty a další z vesnice ve městě pobývající. Pro ty ovšem především z finančních důvodů, které samozřejmě byly rozhodující. O to více oblíbeno pak bylo na vesnici ochotnické divadlo. Samozřejmě, že ustavení souboru, nastudování představení, zajištění kulis, kostýmů, sálu a jiné nutné záležitosti vyžadovaly od účastníků dosti obětavosti, odříkání, času, nervů a v neposlední řadě i peněz.

A také zde byla účast zainteresovaných diváků velká a pro dnešního rozmazleného a videem zkaženého konzumenta značně zahanbující. V divadle se účastnilo jako herců nemálo místních obyvatel. Byla to do značné míry pro aktéry podobně jako u hasičů, členů sportovních jednot či dalších spolků a korporací, záležitost prestižní, osobní cti a řečeno módně i realizace. Rodinní příslušníci, příbuzní herců, se těšili na premiéry svých blízkých, sousedé - jak už býval v našich luzích a hájích neblahým zvykem - často závistivě a škodolibě komentovali úspěchy a samozřejmě ještě raději nedostatky v předvedení té které osoby. Často se účastnil jako host v některém představení i některý ze skutečných profesionálů, někdy proslulých umělců, jako tomu bylo v r. 1925 ve Staňkově, kde pohostinsky vystoupila v Jiráskově Vojnarce Otýlie Benišková, jedna z předních postav českého divadla.

Od prvních počátků ochotnického divadla na okrese - nejstarším souborem je patrně staňkovský ochotnický spolek, založený v r. 1869 - až do současnosti, je přehled repertoáru větších či menších ochotnických těles velmi pestrý. V podání divadelnických skupin byl výběr her opravdu rozmanitý. Vedle aktovek a frašek dnes již neznámých nebo zapomenutých autorů, autorů melodramat, četných pohádek zdramatizovaných pro potřebu dětského diváka a divadelních pásem, aktuálních a politicky motivovaných, agitacních a propagandistických, to byla i drama ta trvalejší hodnoty, z klasického fondu světového i národního. Přitom není příliš velký rozdíl mezi výběrem známým před 1. světovou válkou - za války z mnoha příčin byla činnost ochotníků značně omezena, především mužská část souborů byla na frontě - a v období meziválečném. K předválečným hrám především z venkovského prostředí, ale i stále oblíbeným nenáročným sentimentál-

ním nebo humorným příběhům, hlavně s milostnou nebo komediální zápletkou, přibýly po r. 1918 hry vlastenecké a často symbolické o boji československých legií, alegorie o vzniku republik, v pohádkové podobě upravené pro děti i o prvním prezidentovi T. G. Masarykovi, často koncipované jako recitační pásma a živé obrazy. V době ohrožení republiky pak iniciovaly vůli k obraně hry Capkovy, ale i Tylovky, Jiráskovy a dalších.

Válka znamenala nucený útlum a po válce ve změněné politické atmosféře a v letech následujících přišly hry sovětských autorů, agitacní a propagandistická představení domácí, s tendencí budovatelskou v intencích vrcholu divácké obliby stojící hry ze zlatého fondu českého dramatického umění. V. K. Klicpera, J. K. Tyl, Ladislav Stroupežnický a Alois Jirásek. Hry divákem vždy vděčně přijímané - Lucerna, nejčastěji hrana, Paličova dcera a Vojnarka, Lumpacia Vagabundus, Naši furianti, Zlý jelen, Paní Marjánka a Kutnohorští havíři i Paní mincmistrová. Také Kříž u potoka Karoliny Světlé a samozřejmě Maryša bratří Mrštíků. Ze zahraničnických děl pak největší oblibu doznala Gogolova Ženitba, hrál se pak i Revizor téhož autora, Lakomec, Chudák manžel a Zdravý nemocný francouzského klasicistního autora J. B. Moliéra a dalších. Výčet her by zabral velmi mnoho řádek, ale je třeba se zmínit o obcích, kde bylo či dosud je stále ochotnické divadlo - přes mnoho nepříznivých skutečností - aktivní složkou kulturního života. Ještě před první světovou válkou - mimo zmíněného Staňkova - bylo hráno i v Cerném, Hlohově, Lštění, Klenčí a Černíkově. Meziválečné období pak přineslo ochotnické nadšení do Všepadel, Kolovce, Prapořiště, Spáňova, Mrákova, Chodova, Němčic, Uboče, do Chodské Lhoty a Pociňovic, Milavce, Stráže a Smrčovic, Chotiměře, Chrástovic a Bořic. Po r. 1945 jsou ochotnické spolky zakládány v nově osídlených obcích v Meclově, Pařezově, Horšovském Týně, Poběžovicích a Srbech, také v Tlumačově a na Babyloně. Rýzmburské divadelní léto pak bylo důstojnou přehlídkou tvorby. V posledních dobách agilní soubory z Horšovského Týna, Hostouně a Poběžovic se účastní, ne bez úspěchu, nejen okresních přehlídek, ale i soutěží vyšších, jako jsou divadelní představení ve Vysokém nad Jizerou a ve Zlutičích. Díky kronikářům nejen divadelních souborů, ale i pisatelům pamětních knih zmíněných obcí tak může být s odstupem doby rekonstruován byť částečný, přesto pestrý obraz, dávající přehled této ne vždy plně doceněné, nicméně tolik důležité kulturní aktivity.

PhDr. Jan Vogeltz

Zamyšlení - dokončení ze str. 1

pojen. A kteří stále vidí jen peníze, které by do opravy bylo nutné vložit a hledají jen to, proč by znovuzrození tohoto významného objektu nešlo uskutečnit. I když pro budoucnost Poběžovic má právě hrad Nový Ronšperk zásadní význam. A to nejen kulturní. Teď se konečně „našly prostředky“ např. na restaurování sochy Sv. Jana Nepomuckého. Když tu v r. 2003 měl přednášku, věnovanou této osobnosti přední český odborník na baroko, prof. PhDr. Vít Vlnas, přišlo na ni asi 7 lidí. A byla zcela zdarma. Poběžovice to nestalo ani korunu. Inu - časy se mění. A když se něco nedá převést na peníze? Dobrovolníci jsou tak trochu blázni. Z nich ti praktičtí a podnikatelé většinou nic nemají. Ale nic ve zlém. Myslím si, že v Poběžovicích i přes zdánlivý klid, se stále něco DOBRÉHO děje i v současném volebním období. Snad i proto, že nad nimi drží ochrana ne jeden Dobrohošť, ale hned dva. A to ten starší - Občanské sdružení, složené jen z obyvatel Poběžovicka či onen mikroregion, kde je víc obcí a víc zájmů, ale také mnohem víc peněz na další dobré skutky ve prospěch nejen Poběžovic. Občanské sdružení Dobrohošť zdraví tímto mikroregion Dobrohošť, tj. mimo město Poběžovice i vsi Horu Svatého Václava, Drahotín, Mnichov, Rybník a Hvožd'aný.

Marie Špačková

Dne 16. září 2015
uplynulo již 9 let, kdy nás
nezodpovědný řidič navždy
připravil o naši nenahraditelnou

**Janičku
Kotlanovou
z Poběžovic.**

Všem, kdo jí měli rádi
za tichou vzpomínku děkují
zarmoucení rodiče,
sestra s rodinou, babička,
nejbližší příbuzní a kamarádi.

Dne 8. října 2015 uplyne
druhý smutný rok,
kdy nás navždy opustila
**paní
Marie Tarantíková
z Poběžovic.**

Stále vzpomínají syn
a dcera s rodinou.

**ZO SPCCH
Poběžovice**
srdečně zve širokou
veřejnost na
**Havelské seniorské
odpoledne,**
které se koná ve středu
**14.10.2015
od 14.00 hodin**
v sálu hotelu Hubertus
v Poběžovicích.
K tanci a poslechu
zahraje
„Malá česká kapela.“

Dne 27.8.2015
uplynulo 27 smutných let,
kdy nás navždy opustila
**paní
Anna Kunešová
z Poběžovic.**

Stále vzpomínají děti.

*Není smrti,
zůstává stále živý,
kdo spravedlivý byl
a dobrotitý.*
(F. Halas)

Dne 26.9.2015 uplynulo
7 let, kdy nás opustila
**paní
Amálie Prokopová
z Poběžovic.**

Dne 16.5.2015 jsme si
připomněli 42. výročí úmrtí
**pana
Václava Prokopa.**

Stále vzpomínají děti.

Plán svozu komunálního odpadu.

Poběžovice:
říjen: 7.10., 21.10.,
listopad: 4.11., 8.11.
prosinec:
2.12., 16.12., 30.12.
Ostatní obce:
říjen: 6.10., 20.10.,
listopad: 3.11., 17.11.,
prosinec:
1.12., 15.12., 29.12.

Jak se stavěl ZEN

V termínu od 31.8. do 12.9. jsme žili přípravami a budováním kamenné japonské zahrady. Ve zpravodaji jste již nějaké informace zaznamenali, mnoho občanů Poběžovic se samo přišlo informovat. Dovolu mi ještě naposledy shrnout to, co se kolem zahrady událo. Denodenní půlroční přípravy budování zahrady se proměnily ve skutečnost 1.9., kdy jsme v areálu zámku přivítali skupi-

nu japonských architektů a umělců za doprovodu paní Masumi Botcher-Muraki a jejího muže Dietricha. Počáteční nervozita a strach "co všichni budou zač" se ztratila už během prvních potřesů ruky, obavy z toho, že si třeba nebudeme rozumět byly naprosto zbytečné. Vybavení několika japonskými věťmi, pastelkami a papírem jsme se pustili do práce. Hned ráno jsme se vydali do Načetína pro kameny (gabrodiorit), který nám s laskavostí přenechali Načetinští, kteří se o místo, kde žijí starají podobně jako my. Hned v počátku tým rozšířil pan Břejcha se svojí autodopravou a pan Brunner s jeřábem a nutno podotknout, že svojí zručností a lehkými zkušenostmi byli našemu japonskému týmu výbornou oporou od prvního dne, kdy se "dobývali" ty největší kameny. V prvním a druhém pracovním dnu jsme přejížděli na trase Poběžovice-Načetin-

odlišují svůj pracovní čas a čas po práci. Během prací byli maximálně sebraní, téměř bezeslov (s výjimkou pracovních porad a našich dotazů) spolupracovali při nakládání kamenů, jejich usazování a dalších pracích. Už během druhého dne jsme se setkali s úsměvnou situací, kdy několik poběžovických se přišlo podívat jak "Japonci běhají za kolečkem". Aby se vše stihlo do deště, který byl slibován meteo-

rology na středu, na stavbě se skutečně běhalo. Během prvních dvou dnů byly na místo svezeny všechny kameny, ty velké tedy z Načetína, menší kámen a kamenná drť z provozovny La-selsbergeru v Poběžovicích a v Meclově. V mezidobě svazení kamenů kolegové z technických služeb strhávali zahradní povrch v místech, kde dnes zahrada stojí. Další dny se nesly již v klidnějším duchu, zatím nepršelo, panovala výborná nálada, naše slovní zásoba japonských slovíček se prohlubovala a další a další lidé se dobrovolně přidávali k tomu, abychom se co nejlépe postarali o japonský tým tvořený profesionály z oboru zahradní architektury i umění. Velkou inspirací byla poctivost jejich práce – každý kámen, každé zrno písku, každá lžice cementu byla promyšlena s tou největší precizností. Kameny se usazovali tak dlouho dokud nezmlžela sebemenší odchylka od představy pana architekta Nomury. Ten, jak jsem již informovala, patří k jednomu z 10 nejlepších japonských architektů a jeho tým, který do Poběžovic přijel byl sestaven z těch nejlepších, kteří s ním kdy v Evropě zahrady budovali. Nepřekvapí nás tedy, že kámen, který připomíná hraběte

Jindřicha se usazoval téměř tři hodiny a když bylo skoro hotovo pan architekt rozhodl, že to pořad není ono a kámen nechal povalit a celý proces opakovat a to do doby než se obyčejný kámen proměnil v "Jindřicha s duší". Kameny jsou zapuštěny v zemi, ukotveny kamennou drť a pečlivě udusány hlínou. Střed zahrady, kde nyní vidíte "oblázkové moře" je zpevněn směsí cementu a písku, který se jen lehce kropil a jeden den "si sesedal". Práce ubývaly v naprosto klidném bezstresovém duchu, pokud jsme neměli například nějaké drobnější nářadí či věc, kterou jsme náhle potřebovali a nebyla v předešlém pracovním plánu, dokázali jsme ji

během chvíle zajistit a za to jsme zase sklízeli obdiv my od japonských kolegů. Po prvních dvou hektických dnech se pracovalo již klidněji, ve stálém režimu ne už do večera, ale jen do 17h-17:30 hodin. Poté se v provizorním zázemí v garáži budovy koníren (zázemí tech. Služeb) usadalo ke svačinám, které pomáhaly zajišťovat dvě moc milé paní z Poběžovic, které mi zakázaly být jmenovány. Jejich nadšení změnilo plánované "obložené talířky" na ochutnávky českých specialit. Bramboračky s buchtami, různé pomazánky, chodské koláče a další dobroty, které jsou součástí českých svačin. O tom, že všichni do jednoho vytvořili báječný tým svědčí i to, že jsme byli o den a půl dříve hotovi. Volný čtvrteční den využili naši přátelé k návštěvě města Furth im Wald, kde někteří z nich rovněž vybudovali kamennou zahradu a mají tam dnes už své přátele. Za necelé dva týdny jsme toho stihli opravdu hodně. Budování zahrady, návštěvu Prahy, návštěvu nemocnice se zraněným okem pana Ichikawy (byl operován a z ne-

la Schwarzenberga, ale i jeho vzpomínky na členy rodiny Coudenhove-Kalergi.

Slavnostní zahájení se oproti plánu protáhlo z důvodu překladu projevů

do japonštiny a němčiny, ale i tak se oficiálně podařilo zvládnout a po slavnostním přestřižení pásky jsme se mohli již nerušeně oddat odpocinku, hudbě, povídání a občerstvení. Je těžké bez emocí hodnotit uplynulé dny a proto závěrem osobní poznatek. Byla to cesta plná poznání, pokory, úcty, poučení. Přátelé z Japonska nám vnesli do Poběžovic klid a rovnováhu, se kterými pro nás všechny vybudovali mediální zahradu. Ale pomohli nám i jinak. K dobrému pocitu, že umíme táhnout za jeden provaz. Od počátečních příprav, spolupráce s radnicí, která nápad se zahradou přijala za vlastní, přes úsilí samotného starosty či některých radních, kdy nebyl problém vzít kolečko do ruky nebo stavět stany pro závěrečný ceremoniál. Kéž by to tak bylo už napořád.

Své místo v projektu budování zahrady mají kolegové a kolegyně z technických služeb města, děvčata z MKIS a mnozí poběžovičtí, kteří osobně pomáhali při různých aktivitách. Japonští přátelé byli také spokojeni s obědvy u Hubertusu a personálem, který se o ně staral. Pokaždé se bojím, že někoho zapomenou jmenovat, z toho důvodu nikoho nejmenuji. Někteří si to doslova nepřejí a nerada bych, aby někomu bylo líto, že jsem jej opomněla. Na koho ale nesmím zapomenout je moje maminka a partner, kteří mi umožnili být denodenní součástí týmu, vytvořili mi zázemí a potřebný klid při samotných přípravách před zahájením stavby i přímo na místě. Moc jim za tuto šanci děkuji. Naše další aktivity v rámci města

Meclov, abychom zároveň, rozdělili na tři pracovní party, stihli co nejvíce práce. Byl před námi obrovský úkol – za 10 dní vytvořit to, co mnohdy trvá i měsíc. První dva dny se pracovalo od rána do večera, doslova. Nemohu nezmínit práci kolegů z oddělení technických služeb města, které pod novým vedením pana Kovalíčka jen kvetou. I oni zapadli mezi naše japonské kamarády. Nejen tím, že byli k ruce rovněž od rána do večera, ale ještě zajišťovali odvoz japonského týmu z hotelu na hotel, poslední den i na letiště do Mnichova. Všechny nás překvapil systém práce Japonců, kteří do značné míry

Jindřicha se usazoval téměř tři hodiny a když bylo skoro hotovo pan architekt rozhodl, že to pořad není ono a kámen nechal povalit a celý proces opakovat a to do doby než se obyčejný kámen proměnil v "Jindřicha s duší". Kameny jsou zapuštěny v zemi, ukotveny kamennou drť a pečlivě udusány hlínou. Střed zahrady, kde nyní vidíte "oblázkové moře" je zpevněn směsí cementu a písku, který se jen lehce kropil a jeden den "si sesedal". Práce ubývaly v naprosto klidném bezstresovém duchu, pokud jsme neměli například nějaké drobnější nářadí či věc, kterou jsme náhle potřebovali a nebyla v předešlém pracovním plánu, dokázali jsme ji

pozdravy své tety, paní Barbary Coudenhove-Kalergi. Do Poběžovic přijeli doslova na otočku z Vídně, mimo jiné si přáli vidět zbytky kachlových kamen Hanse C-bky. V soukromí jsme společně strávili asi půl hodiny, vyslechli jsme si několik vtipů na tema zdraví a češtiny Kar-

Poběžovice a spolku Poběžovice-Ronsperg, z.s. v souvislosti s péčí o zámek začínají nabírat podobu – až budou mít konkrétnější tvář budeme první, kdo se o našich plánech dozví.

(J. Podskalská, Poběžovice-Ronsperg, z.s.)

Coudenhove-Kalergi Zen Zahrada Míru-informace pro návštěvníky

Kamenná japonská zahrada v Poběžovicích vznikla jako připomínka pobytu slavné Japonky Mitsuko Aoyama Coudenhove-Kalergi a její rodiny, kteří jako poslední majitelé žili na poběžovickém panství do roku 1945. Zahradu vytvořil tým japonským architektů a umělců, kteří v Japonsku patří k nejlepším. Vybudovali památník, který mimo jiné symbolizuje mír po obou stranách hranice, mír mezi kontinenty a návrat k hodnotám. Energie, která byla do kamenů vtisknuta vyjadřuje úctu a náležitost k rodině, k bližnímu svému. Místo, které bylo zvoleno pro vznik zahrady koresponduje s harmonií domova,

kde rodina Coudenhove-Kalergi prožívala společné chvíle a toto místo doplňuje celkový ráz poselství zahrady. Na místě se snoubí atmosféra soudržnosti, pevného rodinného pouta, hlubokých myšlenkových pochodů i uvolněného rozjímání a meditace. Jednotlivé kameny byly vybírány pečlivě s ohledem na šetrnost k přírodě, s odkazem na genia loci a samozřejmě dle toho, jakou energii a uměleckou výpovědní hodnotu vyzařovaly. Kameny představují členy rodiny Coudenhove-Kalergi, ale jednotlivá pojmenování záměrně nemají. Je na každém z návštěvníků, aby se

zastavil a posadil se se svými myšlenkami. Každý kámen žije svým vlastním životem toho, kdo se na něj dívá. Každý kámen může představovat kohokoliv z rodiny. Záleží jen na Vás, koho si najdete a jaký kámen si oblíbíte. Postupem času přibude na místo i kamenná lucerna, která symbolizuje večné světlo. Budiž tato zahrada světem Vašich dní, místem odpočinku, přemýšlení. Zahrada je budována s největší pokorou k životu ale bez myšlenkových omezení. Nemá proto, žádná pravidla. Tedy ta psaná. Věříme ale, že spolu s námi budete respektovat kruh rodiny Cou-

denhove-Kalergi, do něhož nebudete vstupovat a nebudete do „vnitřku zahrady“ pouštět Vaše čtyřnohé přátele nebo děti. Prosíme také, abyste nešlapali po postranních "valech" – zjara na nich vyraší tráva. Užívejte si zahrady z jejího nejbližšího okolí, po postranních "hraničních" kamenech se můžete pohybovat, usednout na ně, lehnout si do podzimního listí kolem zahrady. Chraňte naši společnou zahradu a spoluvytvářejte její výjimečnou atmosféru a poselství.

J. Podskalská,
Poběžovice-Ronsperg, z. s.

Lucerna se neztratila! Podzimní akce MKIS Poběžovice

Krátce po otevření zahrady jsme byli na radnici i ve spolku zaplaveni neskutečným množstvím telefonátů a e-mailů, že lucerna někdo odcizil. NEODCIZIL. Lucerna vznikala v rekordním čase pouhého týdne a do slavnostního otevření nebyla zcela hotova. Ale byla přivezena a na ceremoniál instalována. Nyní je zpět v ateliéru Mistra Sündeláře. Lucerně chybí vyhotovit střešní vnitřní část, i proto během slavnosti nebylo v lucerně zažehnuto světlo. Jak jsme byli ale informováni, světlo netřeba v lucerně rozsvěcet neboť

lucerna představuje sama o sobě všechno světlo světa a symbolizuje harmonii i bez svíčky. Celé budování zahrady se neslo ve znamení obrovské profesionality a i z tohoto důvodu bude chvíli trvat než se lucerna na své místo vrátí. Stane se tak s prvním jarními paprsky a ne jinak než pod rukama japonských přátel. Je třeba dodržet určitá pravidla instalace, není to jen o tom postavit lucernu na "kámen". Děkujeme Vám, že naši - vaši zahradu chráníte!

J. Podskalská

Výstava k 10. výročí vyhlášení CHKO Český les
6. – 19. října 2015,
každý všední den od 9:00 do 16:00 hodin v MKIS Poběžovice.

Roháči z Lokte
30. října od 19:00 hodin,
předprodej vstupenek od 1. 10. 2015, cena 50,-Kč, kino Poběžovice.

Derniéra divadelní hry P. S.
17. října od 20:00 hodin,
Divadelní soubor Poběžovice, předprodej vstupenek od 1. 10. 2015, cena 50,-Kč, kino Poběžovice.

Koncert v kostele
17. listopadu, bližší informace již brzy.

Poběžovické pouťové slavnosti 2015 očima pořadatelky

Vytvořit 3 denní program tak, aby za něco stál a návštěvníci byli spokojeni, je těžký úkol, neboť finanční nároky některých kapel jsou obrovské. V letošním roce došlo ke změně v začátcích vystoupení prvních kapel na hlavní scéně, které jsme po domluvě s vedením města Poběžovice přesunuli až na pozdější odpolední hodiny a v příštím roce tomu bude stejně tak. Pouťové slavnosti probíhaly v nezvyklé pohodě a klidu a to díky skvělé spolupráci a domluvě. Já jsem byla z pohledu hlavního pořadatele s průběhem Poběžovických pouťových slavností spokojená a doufám, že tomu tak bylo i u návštěvníků. Samozřejmě vím, že je třeba zlepšit spoustu dalších věcí jako například umístění atrakcí a zvýšení účasti stánkařů, ale již nyní jsou tyto nedostatky v řešení. Chtěla bych strašně moc poděkovat svým kolegyním Jindřišce Dec-

kerové, Adéle Smolakové, přítelům, SDH Poběžovice a panu starostovi, kteří se na přípravě a průběhu slavností podíleli a také Technickým službám města, které fungovaly na 100% a díky nimž proběhly slavnosti v takové pohodě a klidu. Moc si vás všech a vaší práce vážím a trávím si říct, že pomalu, ale jistě tvoříme dobrý tým.

Ráda bych Vás – návštěvníky pouťových slavností v Poběžovicích poprosila o tipy na kapely, kladné i záporné názory na program a průběh slavností. Způsobů, jak mě kontaktovat je mnoho a já doufám, že se nám povede prorazit bariéru a vy mi svůj názor sdělíte. Věřte nebo ne, ale Vaše myšlenka je pro mě velice důležitá a ráda se nad ní zamyslím.

Za celý „tým“
Dominika Adamcová
hlavní pořadatel slavností

Díváme se kolem sebe

Ačkoli se nám může zdát, že se kolem nás nic nemění, že se zítřka, pozítří i za měsíc probudíme do stejného prostředí jako dnes, můžeme při pozornějším rozhlédnutí vidět, že ke změnám kolem nás přece jenom dochází, jen je příliš nevnímáme.

V Masarykově ulici byla dokončena oprava fasády a střechy na domě č.p. 199 a na vedlejší nemovitosti

(objekt bývalého družstva Chodovia) se zhotovuje nová fasáda. K zateplení obvodových stěn budovy a k výměně oken se odhodlal vlastníci bytů v bytovém domě č.p. 385 v ulici Budovatelů. V současnosti je budova zahalena lešením a probíhají tam plánované práce.

dokončení na str. 5.

Cesta tam a zase zpátky

V sobotu 19. září připravilo MKIS Poběžovice, ve spolupráci s přáteli, akci pro děti „Cesta tam a zase zpátky“ - strašidelný park pro děti na téma Pána prstenů.

Děti se v tento den proměnily v hobity a putovaly po Středozemí. Jejich úkolem bylo uchránit před skřety hodný prsten a zničit ten, ve kterém byla ukryta krutost a zloba. Výprava začala na nádvoří MKIS, kde děti shlédly část z filmu a poté vycházely ve skupinkách po čtyřech nebo šesti na cestu. V Hobitíně hledaly hodný prsten, v Roklince skládaly puzzle a musely si zapamatovat větu, aby mohly vstoupit do Dolů Mórie, kde tunelem prolezly do Začarovaného lesa Faragor. Tady na hobity čekaly vykotlané stromy a hobiti si zde ověřili svoji zdatnost, neboť museli zvládnout štafetu ve skákání v pytlicích. Zvuky cválajících koní a řehotání přivedly děti do Rohanu, kde pobývali dva rohanští jezci. Úkolem hobitů bylo správně pojmenovat vybavení, které je potřebné pro jezdce a koně. Po splnění úkolu pokračovala výprava do Bílého města Gondoru, kde museli hobiti porazit zlé skřety. Mordor a záře Sauronova oka, to bylo předposlední místo ve Středozemí, kde museli hobiti zdolat ten nejtěžší úkol: rozhodnout, zda v lávě skončí hodný prstýnek, který dostali na počátku výpravy nebo naopak zničí zlý a krutý prsten vhozením do Hory Osudu. Hobiti se rozhodli vždy správně a jejich cesta končila v Hobitíně, kde získali diplom za statečné absolvování výpravy, sladkost a mohli se zahřát čajem. Akce se zúčastnilo kolem 70 dětí.

Ráda bych jmenovitě poděkovala všem, kteří se na akci podíleli: Jindřišce Deckerové ml., která přišla s nápadem uspořádat strašidelný park na téma Pána prstenů, Jindřišce Deckerové st., která nám ušila kostýmy Elfů, Zdeňce Sokolové a Maruše Grösslové, které se staraly o děti na začátku výpravy, Leošovi Planetovi, který ač nemusel, přiložil ruku k dílu a postaral se o technické záležitosti, Davidu Kramlovi, který pro nás připravil večeri, Ericce Stauberové a Vinotěce, ZŠ Poběžovice, Technickým službám města za přípravu parku a potřebných věcí, Městu Poběžovice za podporu a povolení konání akce a všem, kteří byli ochotní vřít na sebe kostým – Majce Kožnarové, Karlovi Špačkovi ml., Andrejce Sokolové, Míše Kožnarové, Jirkovi Buršíkovi, Jardovi Kožnarovi, Romaně Adamcové, Marii Pittnerové, Zdeňkovi Durišovi, Jirkovi Benčíkovi, Lukášovi Prajzntovému, Janě Šmídtové, Daně Prajzntové, Tomášovi Prajzntovi, Veronice Černé, Martinovi Válekovi a samozřejmě všem hobitům, kteří si spolu s námi přišli strašidelný les užít.

Za „Společenstvo prstenu“
Dominika Adamcová

